

Cora Snoeren, verpleegster

Cora is getrouwd en heeft geen kinderen. Zij werkt als verpleegster bij Neos, een regionale organisatie voor maatschappelijke opvang, vrouwenopvang, begeleid en beschermd wonen en voor herstelgerichte ondersteuning. Ook daklozen zijn welkom. Haar hobby's zijn lezen, fietsen, breien en het omgaan met mensen. Laatste is een van de redenen waarom zij gekozen heeft voor een woongemeenschap. Zij woont nu 3,5 jaar in de Hoogstraatgemeenschap. Deze is gevestigd in een voormalige klooster gebouwd in 1883. In feite zijn de huidige bewoners de opvolgers van de vier zusters (Zusters van Liefde) die daar woonden. De woongroep bestaat uit vijf volwassenen. De kernwaarden voor de woongroep zijn (in lijn van de zusters):

- ❖ Gastvrijheid
- ❖ Spiritualiteit
- ❖ Goed zijn voor de aarde
- ❖ Vluchtelingen opvang

Wat is vrede voor Cora

‘Een harmonieuze wereld waar mensen genoeg te eten hebben en een goede thuissituatie hebben. Gunfactor voor anderen’.

‘In de praktijk betekent dit voor mij dat ik op een goede manier rust probeer uit te stralen en me openstel voor een ander. Dat betekent belangstelling voor een ander, open staan voor vragen van de ander. Gastvrij zijn’.

Dagritme

‘Als lid van de Hoogstraatgemeenschap heb je allereerst de dagelijkse taken zoals poetsen en koken. Daarnaast houden de bewoners zich bezig met onder andere een nieuwsbrief, activiteiten met vluchtelingen (leren lezen en organiseren). Een van de plannen is om met de gemeente Eindhoven in gesprek te gaan, om Eindhoven als veilige haven voor bedreigde activisten op de kaart te krijgen. Dit landelijke initiatief heet Shelter City. Twaalf Nederlandse steden doen eraan mee. De betreffende persoon komt dan twee maal drie maanden bij de Hoogstraatgemeenschap om te slapen en te wonen’.

Wederzijds begrip

‘Iedere week hebben we bij onze woongemeenschap huisoverleg. De vraag die dan altijd gesteld wordt is: 'hoe gaat het met jou!' Daarna overleggen we wat we gaan doen. Om de interactie tussen de bewoners soepel te laten verlopen, hebben we een coach die ons begeleidt hoe te communiceren. De opzet is om wederzijdse begrip voor elkaar op te brengen. Een voorbeeld: Als ik opsta, dan open ik altijd de gordijnen van onze gemeenschappelijke woonruimte om lekker helder daglicht naar binnen laten komen. Stel dat een medebewoner dit nooit doet, dan zou ik me daar aan kunnen ergeren. Ik heb geleerd dat je de dingen waaraan je je ergert, al zijn ze nog zo klein, moet uitspreken. Doe je dat niet dan komt het er op een ander moment toch uit, maar dan met nog honderd andere verwijten. En dan ben je nog verder van huis. Door een begripvolle vraag te stellen waarom de ander de gordijnen 's ochtends niet opent, zou het kunnen zijn dat de betreffende persoon last heeft van zijn ogen en niet tegen het felle ochtendlicht kan. Dan weet je de reden en kun je je ergernis loslaten.

Normaal gesproken is degene die zich ergert ook de persoon die zich daarover uitspreekt. Je kunt ook, als je ziet dat een ander stiller is dan anders, vragen of er iets speelt. Dus let op elkaar. Het is belangrijk om er te zijn voor de ander.’

Belangstelling voor de ander

‘Laatst toen een vluchteling aan het koken was, heb ik haar

gevraagd wat ze bereidde. Ook heb ik haar gevraagd hoe haar dag was geweest. Mensen waarderen dat.

Soms maak ik gebruik van de hulpvraag. De een is goed in sjouwen, de ander in koken of computers. Laatst had ik problemen met mijn computer. Wat dat betreft ben ik een echte nitwit. Hier in huis hebben we iemand die daar heel veel van afweet. Als ik de hulp van de ander inroep, geef ik aan dat ik niets van computers weet en of hij mij wil helpen. Door aan te geven dat je het zelf niet kunt, geeft je de ander de kans om zijn kennis te gebruiken. Je ziet dan mensen opbloeien. En mensen helpen je heel graag.

Ik probeer mensen vertrouwen te geven en dit ook tijdens mijn werk te doen. Voordat cliënten bij Neos worden toegelaten, wordt er eerst een intake gedaan. Hierbij worden alle regels besproken en vastgelegd. Het is belangrijk om duidelijke afspraken te maken en deze afspraken ook na te leven.. Maar .... pas op voor de valkuil. Een voorbeeld: ik werkte in een apotheek waar verslaafden hun medicijnen konden ophalen. Voorwaarde was dat ze dit vóór half vijf moesten doen. Daarna is de medicijnkast afgesloten. Natuurlijk zijn er wel eens cliënten die na half vijf kwamen. Mijn collega stond al klaar en riep dan "te laat!" De cliënt gaf vervolgens allerlei redenen aan om het te laat zijn te vergoelijken. Mijn collega riep dan 'regels zijn regels'. Met als gevolg agressie, gillen, schelden etc. Natuurlijk had mijn collega gelijk en waren wij verplicht de kast om half vijf te sluiten. Maar het kan ook anders. Ik probeer de situatie altijd te normaliseren. Dat wil zeggen; niet beschuldigend optreden. Begrip tonen voor het te laat komen, maar ook begrip vragen voor het feit dat wij verplicht zijn de kast te sluiten. Dat ik wel wil helpen, maar gewoon niet mag omdat ik anders mijn baan zou kunnen verliezen. Vervolgens vertel ik dat we de volgende morgen om half negen weer open zijn en dan graag willen helpen. Ik moet zeggen dat ik zelden gillende cliënten heb gehad. Ik probeer dus mee te leven, mee te gaan met de ander, pas mijn toon aan, maar ik hou me wel aan de afspraken/regels'.

Vrede bewaren

'Dat lukt niet altijd. Het wordt moeilijker als men aan mijn normen en waarden komt. Als ik merk dat men geen respect toont voor mijn argumenten (mijn normen en waarden), dan stop ik met het onderwerp. Ik had laatst een discussie met een aanhanger van de PVV. De meningen hoe om te gaan met vluchtelingen liggen dan mijlenver uit elkaar. Zeker als je niet verder komt dan de oneliners waar de PVV om bekend staat en er zo geen verdieping ontstaat. Dat doet wat met mij en om de vrede te bewaren en de sfeer goed te houden, stop ik met de discussie. Per slot van rekening hoeft je het niet altijd met elkaar eens te zijn'.

Film-/lees-tip:

'De film 'For Sama'* heeft diepe indruk op mij gemaakt. Daarom wil ik graag de tip geven om naar deze film te gaan kijken.

Het gaat om het relaas van een jonge vrouw in het Syrische Aleppo. Zij hanteert de camera om vast te leggen wat er om haar heen gebeurt, en creëert zo tussen 2012 en 2016 als vanzelf een oorlogsfilm. De film die daaruit ontstond, heeft de vorm gekregen van een brief aan haar dochtertje Sama, geboren terwijl de bommen vallen. De gevolgen van die bommen zijn dagelijks te zien in het ziekenhuis waar haar man Hamza werkt, en ook daar filmt ze'.

*Dagblad Trouw waarschuwt voor de film. " Ga niet naar 'For Sama', je krijgt de vraag niet uit je hoofd: Waarom heeft de wereld dit laten gebeuren?"

Eindhoven Juli 2020